

LADY

X

X

X

Dian ! Hanson

Ξεκίνησε δοκιμάζοντας σεξουαλικά βοηθήματα για το περιοδικό «Puritan», υπήρξε αρχιουντάκτρια εντύπων πορνό και 25 χρόνια μέσα στην πιο απόκρυφη βιομηχανία την οδήγησαν στη μεγαλύτερη έρευνα της έντυπης πορνογραφίας, την οποία ο Taschen χώρεσε σε έξι μνημειώδεις τόμους. Και ναι, είναι η κυρία στη φωτογραφία αριστερά.

Από τον ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

L A D Y X X X

Πώς θα περιέγραφες την έρευνα που έχεις κάνει στους έξι τόμους «Men's Magazines Vol. 1-6» σε κάποιον που δεν έχει ξανακούσει το όνομά σου; Είναι μια έρευνα είκοσι πέντε χρόνων. Σ' αυτό το διάστημα συνεργάστηκα με πολλά αντρικά περιοδικά, ξεκινώντας το 1976, όταν έγινα αρχιουντάκτρια στο «Puritan», το οποίο ήταν ένα καθαρά hardcore περιοδικό. Ήμουν, βλέπεις, μια χίπσοα που μεγάλωσε κατά τη διάρκεια της σεξουαλικής επανάστασης, ένα κορίτσι που ήθελε να δουλέψει στη βιομηχανία του σεξ. Ήταν μια εποχή που οι γυναίκες δεν ένιωθαν καθόλου άβολα με το σεξ, όπως συνέβαινε παλαιότερα ή τώρα. Εμοιαζε να είναι το πιο συναρπαστικό πράγμα στον κόσμο. Ετσι, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, πριν καταλήξω στον εκδοτικό οίκο Taschen, δούλεψα σε πάρα πολλά αντρικά περιοδικά, όπως το «Leg Show», που ήταν περιοδικό αυστηρά για όσους είχαν τα πόδια ως φετίχ και το «Jugs», που παρουσίαζε μόνον πλούσια στήθη. Εμαθαν για μένα από τον Taschen και μου ζήτησαν να γράψω για την ιστορία των αυστηρά αντρικών περιοδικών. Είχα την εντύπωση ότι γνώριζα ήδη πολλά, αλλά όταν άρχισα να συλλέγω τα περιοδικά, συνειδητοποίησα ότι υπήρχε ένας ολόκληρος κόσμος που δεν γνώριζα.

Η αλήθεια είναι ότι πριν από τη σειρά «Men's Magazines» δεν υπήρχε πουθενά ο-

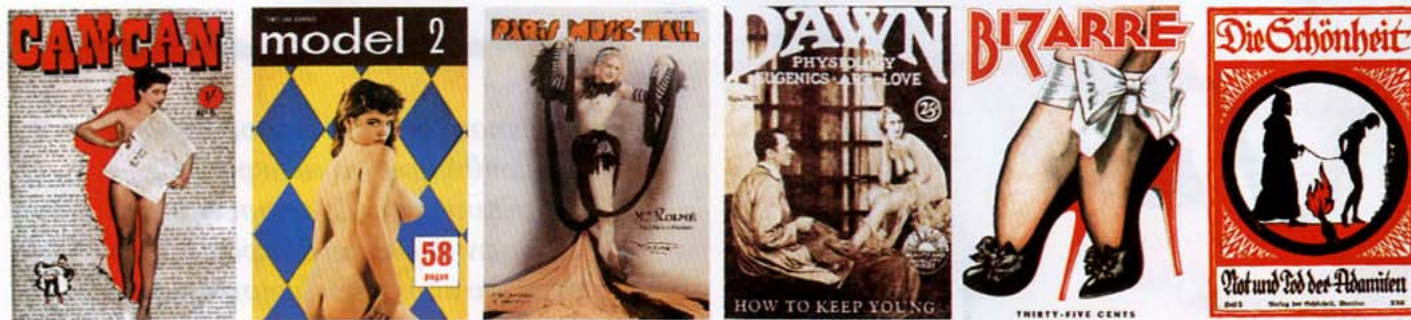
ήταν να φτάσεις τελικά σε κάποιον που είχε περάσει τα 85, που ήταν ακόμα ζωντανός και που στην αποθήκη του είχε ακόμα παλιά περιοδικά. Η ιστορία της πορνογραφίας υπήρχε μόνον ως προφορική ιστορία. Το ευτυχές ήταν ότι λόγω της προϊστορίας μου στην «ενήλικη» βιομηχανία όλοι μου μιλούσαν άνετα. Μόνον που έπρεπε να πω «είμαι η Dian Hanson, που έφτιαχνε το «Leg Show»» κι όχι «είμαι η Dian Hanson από την Taschen», γιατί δεν θα μου μιλούσαν εφόσον θα ήμουν κάποια απ' τον «έξω» κόσμο.

Εχοντας ζήσει μέσα σ' αυτόν τον άγνωστο κόσμο, έχεις ποτέ σκεφτεί τι θα γινόταν αν η πορνογραφία δεν υπήρχε ποτέ; Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα ήμουν ένα πολύ δυστυχισμένο κορίτσι και θα έπρεπε να κάνω κάτι πολύ συμβατικό με τη ζωή μου.

Πώς βρέθηκες να δουλεύεις σ' αυτήν τη βιομηχανία; Το ήθελα πραγματικά. Ήμουν περίεργη από πολύ μικρή για την ανθρώπινη σεξουαλικότητα και θυμάμαι πως το πρώτο πράγμα που μου έκανε τρομερή εντύπωση ήταν οι γυναίκες με τα μυτερά στήθη, επειδή ο τρόπος που έφτιαχναν τα σουτιέν -ειδικά στη δεκαετία του '50 και του '60- ήταν πολύ ιδιαίτερος. Πάντα αναρωτιόμουν τι βρίσκεται από μέσα. Αργότερα, στο σχολείο, μας έλεγαν να μην δείχνουμε αυτά τα μέρη του σώματος και -το κυριότερο- να μην τα αγγί-

αργότερα, ως έφηβη, η χίπικη κουλτούρα με απελευθέρωσε ακόμη περισσότερο. Μόλις πάτησα τα 18, αγόραζα πορνογραφικά περιοδικά και κόμικς κι έτσι ανακάλυψα ότι η πορνογραφία εκείνη την εποχή δεν ανοιγόταν μόνο γύρω μου, αλλά εξαπλωνόταν σε όλο τον κόσμο. Το 1967 η Σουηδία ήταν η πρώτη χώρα που κατήργησε τους νόμους κατά της προσβολής των ηθών και δύο χρόνια αργότερα το παράδειγμά της ακολούθησε και η Δανία. Και ξαφνικά η πορνογραφία υπήρχε παντού, με αποτέλεσμα να ακολουθήσει και η Αμερική, η οποία δεν κατήργησε τελείως αυτούς τους νόμους, αλλά αντιμετώπισε πιο χαλαρά το φαινόμενο.

Πάντα πίστευα ότι είναι πολλοί εκείνοι που βλέπουν την καλλιτεχνική πλευρά της πορνογραφίας κι ενώ εκείνη η εποχή ακούγεται πολύ συναρπαστική και αθώα ταυτόχρονα, αντίθετα η σημερινή βιομηχανία του σεξ παράγει ένα βαρετό και τυποποιημένο προϊόν. Εντελώς βιομηχανοποιημένο. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 εργαζόμουν ως θεραπεύτρια ασθενών με αναπνευστικά προβλήματα. Τότε γνώρισα κάποιον που είχε μια αλυσίδα καταστημάτων «για ενήλικους» και ονειρευόταν να φτιάξει ένα περιοδικό σαν το «Hustler». Και για μένα αυτό ήταν κάτι σαν όνειρο. Νόμιζα ότι συνέβαινε το πιο θετικό πράγμα στη ζωή μου. Όταν το 1976 αρχίσαμε να φτιάχνουμε το «Puritan», δεν υ-

λοκληρωμένη η ιστορία της σύγχρονης πορνογραφίας, ενός κόσμου που στην κυριολεξία μοιάζει αχανής. Δεν υπήρχε καμία βιβλιογραφία. Ξεκίνησα την έρευνα παίρνοντας τηλεφώνω και ρωτώντας φίλους, γνωστούς και συνεργάτες στην Ιταλία, τη Σουηδία, τη Γαλλία και τη Γερμανία. Πάντα έβρισκα ένα καινούριο όνομα κι αυτό με οδηγούσε σε άλλο και το κόλπο

ζουμε. Ποτέ δημόσια. Φυσικά, ήθελα να μάθω περισσότερα από αυτά που μας έλεγαν στο σχολείο, ώσπου μια μέρα ανακάλυψα τυχαία τα πορνοπεριοδικά του πατέρα μου, τα οποία εκείνη την εποχή ήταν πολύ ήπια -ξέρεις, μόνο γυμνά στήθη και μόνον το πάνω μέρος του γυναικείου σώματος. Αυτή η ανακάλυψη ήταν το πιο συναρπαστικό πράγμα στη ζωή μου.

πήρχαν κανόνες, μπορούσες να πειραματιστείς με τα πάντα. Αν ήθελες να κάνεις ένα περιοδικό για χοντρούς, έλεγες «γιατί όχι;» και το έκανες. Είχαμε μια τρομερή αίθρη ελευθερίας.

Πιστεύω, πάντως, ότι ο αντρικός πληθυσμός έχει σταματήσει να αγοράζει πορνοπεριοδικά σήμερα. Όχι, κανείς δεν τα αγοράζει, με αποτέλεσμα αυτά τα περιοδι-

L A D Y X X X

Τα βιβλία των εκδόσεων Taschen τα βρίσκετε στο www.taschen.com και στην Ελλάδα στο βιβλιοπωλείο ΚΟΑΝ

κά να έχουν σχεδόν εκλείψει. Αυτά που βλέπετε στην Αμερική και στην Αγγλία ή τη Γαλλία είναι περιοδικά που σχεδόν κανείς δεν διαβάζει. Το «Penthouse» έχει φαλιρίσει και το «Playboy» συνεχίζει να κρεμιέται στους πάγκους επειδή η ύλη του έχει γίνει σαν εκείνη ενός περιοδικού lifestyle. Εχουμε φτάσει σε μια εποχή που ο κόσμος δεν θέλει να πληρώνει για πορνοπεριοδικά, αλλά προτιμάει να πληρώνει για ένα μουσικό περιοδικό ή για ένα περιοδικό για υπολογιστές. Υπάρχει τόσο πολύ σεξ διαθέσιμο τζάμπα που ο κόσμος πιστεύει ότι δεν πρέπει να πληρώνει άλλο για το σεξ.

Πιστεύεις ότι το ίντερνετ σκότωσε το πνεύμα της πορνογραφίας; Το ίντερνετ σκότωσε τη μεγάλη και άπληστη επιχείρηση της πορνογραφίας, αλλά τη βοήθησε σε μερικούς τομείς. Όπως στην ερασιτεχνική πορνογραφία. Θύμισε σε κάποιους ανθρώπους ότι όλο αυτό το πράγμα γίνεται για την πλάκα και μόνον. Αν στη δεκαετία του '80 ήθελα να βάλω ένα μαύρο κορίτσι στο εξώφυλλο, υπήρχαν στατιστικές που έλεγαν ότι τα εξώφυλλα με μαύρες δεν πουλάνε. Αρα, είχε ήδη πεθάνει η δημιουργικότητα. Σήμερα στο ίντερνετ έχεις ερασιτέχνες που φτιάχνουν ένα αληθινό προϊόν και δεν τους νοιάζει αν θα βγάλουν λεφτά από αυτό. Μπορούν να φτιάξουν ασυνήθιστα sites και να προηθήσουν τις δημιουργίες τους.

ταινίες με τα εσώρουκά της παρά σε μια γυμνή φωτογράφιση.

Είπες στην αρχή ότι οι σημερινές γυναίκες δεν νιώθουν άνετα με το σεξ... Μιλώ για αυτό που βλέπω στην Αμερική. Στο Λος Άντζελες, που ζω, όλες οι γυναίκες που βλέπω ντύνονται λες και δουλεύουν σε στριπτιζάδικα. Τεράστια ψεύτικα στήθη, σέξι εσώρουκα, καλυμμένες με «ίχνη» ρούχων. Το πρόβλημα είναι, όμως, ότι κανείς δεν κάνει τίποτα όσον αφορά στο σεξ. Το μόνο που θέλουν (άντρες και γυναίκες) είναι να δείχνουν στην τρέχα, σαν μοντέλα. Το πρόβλημα είναι ότι όταν βάζεις τόσο κόπο στην εμφάνισή σου, αναστέλλεις τη φυσική σου σεξουαλική συμπεριφορά. Τις νέες γυναίκες που ξέρω δεν τις ενδιαφέρει το σεξ σε έναν άντρα. Τον θέλουν για να τους αγοράσει σπιτί, κοσμήματα ή να τους φτιάξει μια ζωή που δεν θα χρειάζεται να δουλεύουν. Οι μόνες γυναίκες που ξέρω ότι απολαμβάνουν το σεξ είναι οι γυναίκες της ηλικίας μου, που μεγάλωσαν μέσα στη σεξουαλική επανάσταση. Ακόμα και οι νέες πορνοστάρ έχουν πολύ μεγαλειώδη σχέδια. Καμία από τις παλιές δεν είχε. Το έκαναν γιατί αγαπούσαν το σεξ. Κι ας μην ξελιμάμε ότι οι αμοιβές στη δεκαετία του '70 ήταν πολύ χαμηλές. Ρώτα κάποια απ' τις καινούριες πορνοστάρ γιατί θαυμάζουν την Jenna Jameson κι όλες θα σου πουν «επειδή είναι καλή επικερματίας». Η Vanessa Del Rio αγαπούσε το σεξ και

Τι πιστεύεις ότι λείπει πιο πολύ από τη βιομηχανία του σεξ σήμερα; Απόλαυση και ευτυχία. Σήμερα το μόνο που σκέφτονται είναι μέχρι πόσο αντέχει το ανθρώπινο σώμα. Και όσο περισσότερο θέλουν να βλέπουν αυτό το ακραίο υλικό τόσο περισσότερο σπρώχνει και η πορνοβιομηχανία τα όρια. Δεν υπάρχουν σύνορα. Δεν βλέπεις ανθρώπους που αναζητούν την απόλαυση. Το περίεργο είναι ότι όλοι παραπονιούνται, αλλά κανείς δεν έχει βρει τον τρόπο να κάνει ένα είδος πορνογραφίας που θα γεμίσει τα κενά με αυτά που λείπουν.

Ποια χώρα παράγει σήμερα την πιο σκληρή πορνογραφία; Αναμφισβήτητη η Ιαπωνία. Πρόσφατα έκανα μια συνέντευξη με τη Sharon Mitchell, γνωστή πορνοστάρ των '70's, που σήμερα διευθύνει το Adult Industry Medical Foundation και μου είπε πόσο ανησυχεί που τα σημερινά παιδιά μεγαλώνουν βλέποντας ταινίες «bukake», όπου διακόσιοι άντρες αυνανίζονται στο πρόσωπο μιας δύστυχης γυναίκας αποκαλώντας την «πόρνη». Τι νόημα έχει αυτό; Γιατί αυτή η λέξη έχει τόσο δυνατή σημασία; Το «bukake», υποτίθεται, είναι η τιμωρία μιας άπιστης γυναίκας στην Ιαπωνία. Οπότε, για τους Ιάπωνες η ηθική συμπεριφορά είναι κάτι τελείως διαφορετικό, αλλά για το νέο κόσμο δεν νομίζω ότι είναι καλό μήνυμα. Σε μια σχετική έρευνα στην οποία ρωτήθη-

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε ότι πολλά καινούρια περιοδικά μόδας έχουν αναθεωρήσει τους κανόνες τους και στοχεύουν σ' ένα πιο πορνογραφικό περιεχόμενο. Το πιο ενδιαφέρον είναι να βλέπεις τους νέους άντρες να μην ενδιαφέρονται για το γυμνό πα. Το γυμνό είναι πια κατεστημένο. Είναι πιο ενδιαφέρον να βλέπεις μια γυναίκα στην τηλεόραση ή τις

κέρδιζε 50 δολάρια την ημέρα. Δεν ήταν το ποσό που θα σ' έκανε να σκεφτείς ότι θα ζήσεις μια πλούσια ζωή. Κανονικό επάγγελμα, δηλαδή.

Πλέον έχουν προστεθεί και πιο επικίνδυνοι παράγοντες σ' αυτήν τη βιομηχανία. Υπάρχει μεγάλη ακρότητα σήμερα, κίνδυνος. Και ακόμη περισσότερη ακολασία. Καμία γόνιμη περιέργεια.

καν νεαρά αγόρια κανένα δεν απάντησε ότι η σεξουαλική ακρότητα είναι ελκυστική. Αλλά από τη στιγμή που θ' αρχίσουν να βλέπουν κάτι ακραίο, κανένα τους δεν μπορεί να τραβήξει το βλέμμα του. Στην πραγματικότητα, όλα τα αγόρια και όλα τα κορίτσια θέλουν αγάπη. Θέλουν χαρούμενο σεξ. Θέλουν να εκτιμήσουν τον άλλον σεξουαλικά. ♦